● Necati Güngör*

Hemşerim, Kuşaktaşım ve Arkadaşım Cumali Ünaldı

Hemşerim, kuşaktaşım ve aziz arkadaşım Cumali Ünaldı ile çocukluk, ilk gençlik çağlarımızda hiç tanışmadık. Aynı kentte dünyaya gözlerimizi açmışız. Aynı lisenin sıralarından geçmişiz. Ama yüz yüze gelmişliğimiz yok… Bu olumsuz durum, dostluk konusunda hiç de belirleyici bir neden oluşturmuyor… Cumali Ünaldı ile olgunluk dönemi arkadaşlarıyız ki bu, siyasal yönsemelerin ötesinde bir yakınlık anlamı taşıyor.

Ünaldı ile arkadaşlığımızın iki temel zemini var: Malatyalılık ve edebiyat. İkimizin de duyarlık noktası bunlar. Malatyalılık özelliğini, bizim kuşak genlerimizde taşırız dersem yalan olmaz... Güngörmüş aile büyüklerimizden bu konuda el almışızdır. İnanç ve erdem sahibidir büyüklerimiz. Doğru bildiklerinden şaşmazlar. Çıkar uğruna dostunu satan olmamışlardır. İnsancıldır, merhametlidir, zayıfı kollar, yeri geldiğinde susmasını da, yeri geldiğinde konuşmasını da iyi bilirler. Dünya malına tapmazlar. Komşusu açken tok yatmayı bilmezler.

Verdiğini başkasına göstermezler… Bağışlamayı büyüklüğün şanı diye bellemişlerdir.

İşte bu erdem mirası bizlere genlerle geçer. Ayırdına vardığımız yaşlarda bilinçle sahip çıkmaya başlarız.

Edebiyatsa önce bir gençlik hevesi biçiminde gönül toprağımızda filizlenmiştir önce. İlk ürünler Türkçe ve edebiyat derslerimizdeki başarı biçiminde kendini göstermiştir. Hocalarımızın takdiri eşliğinde, hevesler tutkuya dönüşmüş; giderek de ateşli bir kara sevda olmuştur.

Cumali Ünaldı ile farklı zeminlerde kendi edebiyatımızı bulmaya çıkmışız, birbirimizden uzakta. Altmışlı yılların Malatya'sında… O yıllarda birden fazla edebiyat dergisi yayımlanıyordu Malatya'da. Sayısı onu bulan kitapçı dükkânı vardı. Bir o kadar da yerel gazete yayımlanıyordu. Dahası, esnaf dükkânlarında gün boyunca, fikir ve siyaset tartışmaları yapılıyordu. Günlük gazeteler okunur, siyasi gelişmeler konuşulurdu.

Biz genç kuşaklar bu tür siyasal tartışmaların dışında kalamazdık elbette.

Babıali'de kotarılan dergiler, bizler için yol göstericiydi o dönemde. Bunlardan birini ya da ikisini seçmek, benimsemek, izini sürmek durumundaydık. Seçimlerimiz, edebi kişiliğimizi olgunlaştıracaktı zamanla.

Ne var ki ortak yönümüz olan edebiyat, ayrı çizgiler üstünde yürüsek de, bizleri bir noktaya doğru getiriyordu.

Aradan yıllar geçti…

Babıali'de başka başka dergilerde kendimizi var etmiş, adımızı ayrı edebi türlerinde duyurmuş, üstatlara kendimizi kabul ettirmiş, ödüller almış, kitaplarımızı yayımlamıştık.

Hemşerim Cumali Ünaldı Erzurum'da yükseköğrenimini tamamlayıp ziraat mühendisi olmuş; Ankara'da önemli devlet görevlerinde bulunmuştu.

Bense İstanbul'da bir yandan hukuk öğrenimi görürken, bir yandan da Babıali basınının önde gelen gazetelerinde kalem oynatıyordum.

Her ikimiz de, baba yurdumuzun, aile yakınlarımızın özlemini, konu komşumuzun, okul arkadaşlarımızın, tozuna bulandığımız mahallemizin, çarşı esnafımızın, çarşı ekmeğimizin, suyumuzun, yemeklerimizin, meyve bahçelerimizin özlemini duya duya kendimizi var etmeye çalışıyorduk…

Malatya bıraktığımız yerde durur mu hiç?

Kentimize her gidişimizde, bir yanımızın eksildiğini, bir şeylerin yok olup gittiğini, inandığımız değerlerin hayat defterinden silindiğini içimiz burkularak görüyorduk…

Doğup büyüdüğümüz toprakların cennet hayali belleğimizde birer imge olarak kalıyordu. Yeryüzünde sürgün edilen Âdem'in hep cenneti özleyişi gibi, uzaklarda yaşayan bizler de çocukluğumuzun ve ilk gençliğimizin Malatya'sını özlüyorduk boyuna.

İşte bu özlem, her türlü siyaseti, her türlü ayrışmayı silip süpüren güçlü bir eldi sanki…

*Hikâyeci

O özlem değil miydi bana "Annem Babam Malatya" kitabını yazdıran? Cumali Ünaldı'nın da aynı duyarlıkla kitabın sayfaları arasında gezintilere çıkması?

Kuşaktaşım, hemşerim, arkadaşım Cumali Ünaldı ile aynı zemin üzerinde buluşmamız kaçınılmaz bir yazgıydı artık!

Doğrusu bana göre arkadaşımın bağları daha sıkıydı Malatya'mızla. Yerel yönetimlerle, yerel basınla, üniversite çevresiyle, siyasal partilerle daha yoğun bir ilişki içindeydi. Bir ara yönetime aday olmayı da göze aldı. Ne yazık ki, artan kent nüfusu onunla aynı kaygıları taşımıyordu. Malatya'nın toplumsal yapısındaki değişim, Ünaldı'nın dilinden anlamıyordu.

Varsın anlamasınlar hemşerimin dilinden. Ne gam! Bizim gözümüzde ve gönlümüzdeki yeri değişmez. Biz iki hemşeri, iki arkadaş olarak zaman zaman bir araya gelir, eski günlerin harmanını savururuz. Kimi zaman bize, ortak dostumuz Ebubekir Eroğlu da katılır. Babıali defterine adını yazdırmış üç edebiyatçı olarak, demli çaylar eşliğinde söyleşir, Malatya'ya yolculuk eder döneriz.

Bilmeyenler için buraya yazalım. Şair Cumali Ünaldı'nın kitapları:

Çerağ (1978), Bir Gecenin Şiiri (1988), Kendini Yusuf Gören (1988), Ölüm Bile Aşk İle (1994), Andolsun Aşka (2010), Kalbim Ey Divane (2013).